

Dziennik Urzędowy

C 238

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

15 lipca 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 238/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.....	1
---------------	--	---

Sąd

2019/C 238/02	Prowadzenie działalności przez Sąd w okresie od 1 do 26 września 2019 r.....	2
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 238/03	Sprawa C-744/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 września 2018 r. w sprawie T-623/16, Volkswagen AG/EUIPO, wniesione w dniu 29 listopada 2018 r. przez Volkswagen AG.....	3
---------------	---	---

2019/C 238/04	Sprawa C-770/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 października 2018 r. w sprawie T-634/17, Pint/Komisja, wniesione w dniu 8 grudnia 2018 r. przez Anikó Pint.....	3
---------------	---	---

2019/C 238/05	Sprawa C-27/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 8 listopada 2018 r. w sprawie T-874/16, RA/Trybunał Obrachunkowy, wniesione w dniu 11 stycznia 2019 r. przez Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej.....	4
---------------	---	---

PL

2019/C 238/06	Sprawa C-214/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 10 stycznia 2019 r. w sprawie T-832/17, achtung! GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 7 marca przez achtung! GmbH	4
2019/C 238/07	Sprawa C-240/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 2 de Ourense (Hiszpania) w dniu 20 marca 2019 r. — FA/Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS).....	5
2019/C 238/08	Sprawa C-268/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 7 de Orense (Hiszpania) w dniu 29 marca 2019 r. — UP/Banco Pastor S.A.U.....	6
2019/C 238/09	Sprawa C-269/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 29 marca 2019 r. — Banca B. SA/A.A.A.	7
2019/C 238/10	Sprawa C-283/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 4 kwietnia 2019 r. — EUflight.de GmbH/TUIfly GmbH	8
2019/C 238/11	Sprawa C-301/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 12 lutego 2019 r. w sprawie T-201/17, Printeos/Komisja, wniesione w dniu 11 kwietnia 2019 r. przez Komisję Europejską.....	8
2019/C 238/12	Sprawa C-330/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — Staatssecretaris van Financiën, druga strona postępowania kasacyjnego: Exter BV	9
2019/C 238/13	Sprawa C-347/19: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2019 r. — Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii.	10
2019/C 238/14	Sprawa C-362/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 26 lutego 2019 r. w sprawie T-865/16, Fútbol Club Barcelona/Komisja, wniesione w dniu 6 maja 2019 r. przez Komisję Europejską	11
2019/C 238/15	Sprawa C-378/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ústavný súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 14 maja 2019 r. — Prezident Slovenskej republiky	11
2019/C 238/16	Sprawa C-404/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 12 marca 2019 r. w sprawie T-26/18, Francja/Komisja, wniesione w dniu 23 maja 2019 r. przez Republikę Francuską	12
2019/C 238/17	Sprawa C-425/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 19 marca 2019 r. w sprawach połączonych T-98/16, T-196/16 i T-198/16, Włochy i in./Komisja, wniesione w dniu 29 maja 2019 r. przez Komisję Europejską.....	13
Sąd		
2019/C 238/18	Sprawa T-631/16: Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Remag Metallhandel i Jaschinsky/Komisja (Odpowiedzialność pozaumowna — Antydumping — Nacisk OLAF na państwa członkowskie w celu odzyskania ceł antydumpingowych dotyczących wszelkich przywozów metalu krzemowego pochodzącego z Tajwanu bez dowodu, że ów metal krzemowy pochodzi z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 398/2004 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 467/2010 — Związek przyczynowy)	15

2019/C 238/19	Sprawa T-837/17: Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Negru/EUIPO — Sky (SkyPrivate) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SkyPrivate — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy SKY — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	15
2019/C 238/20	Sprawa T-312/18: Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Dentsply De Trey/EUIPO — IDS (AQUAPRINT) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego AQUAPRINT — Wcześniejsze krajowe słowne znaki towarowe AQUACEM oraz wcześniejsze krajowe niezarejestrowane znaki towarowe AQUACEM i AQUASIL — Względne podstawy odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Używanie w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001 — Powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy (action for passing off) — Brak mylącego przedstawienia)	16
2019/C 238/21	Sprawa T-358/18: Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2019 r. — J. García Carrión/EUIPO — Codorníu (JAUME CODORNÍU) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego JAUME CODORNÍU — Wcześniejsze słowne, hiszpański i unijny, znaki towarowe JAUME SERRA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001 — Charakter odróżniający imienia i nazwiska)	17
2019/C 238/22	Sprawa T-364/18: Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Arçelik/EUIPO (MicroGarden) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MicroGarden — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001)	18
2019/C 238/23	Sprawa T-439/18: Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Sintokogio/EUIPO (ProAssist) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy ProAssist — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Artykuł 94 rozporządzenia 2017/1001 — Równość traktowania)	18
2019/C 238/24	Sprawa T-257/19: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Al Zoubi/Rada	19
2019/C 238/25	Sprawa T-258/19: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Foz/Rada	20
2019/C 238/26	Sprawa T-259/19: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Aman Dimashq/Rada	21
2019/C 238/27	Sprawa T-283/19: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2019 r. — Niemcy/ACER	22
2019/C 238/28	Sprawa T-284/19: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2019 r. — Wonder Line/EUIPO — De Longhi Benelux (KENWELL)	24
2019/C 238/29	Sprawa T-300/19: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2019 r. — Achema i Lifosa/Komisja	25
2019/C 238/30	Sprawa T-302/19: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2019 r. — Yanukovych/Rada	26
2019/C 238/31	Sprawa T-303/19: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2019 r. — Yanukovych/Rada	26

2019/C 238/32	Sprawa T-316/19: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2019 r. — BU/Komisja	27
2019/C 238/33	Sprawa T-321/19: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2019 r. — Maternus/EUIPO — adp Gauselmann (Jokers WILD Casino)	28
2019/C 238/34	Sprawa T-326/19: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2019 r. — Gerber/Parlament i Rada	29

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

(2019/C 238/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 230 z 8.7.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 220 z 1.7.2019

Dz.U. C 213 z 24.6.2019

Dz.U. C 206 z 17.6.2019

Dz.U. C 187 z 3.6.2019

Dz.U. C 182 z 27.5.2019

Dz.U. C 172 z 20.5.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Prowadzenie działalności przez Sąd w okresie od 1 do 26 września 2019 r.

(2019/C 238/02)

Na zgromadzeniu plenarnym w dniu 19 czerwca 2019 r. Sąd przyjął informację o tym, że ślubowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości zostanie złożone przez nowych sędziów Sądu w dniu 26 września 2019 r. i że w związku z tym, zgodnie z art. 5 akapit trzeci protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do czasu objęcia stanowisk przez nowych sędziów Sądu:

- funkcję prezesa Sądu sprawował będzie prezes M. Jaeger,
 - funkcję wiceprezesa Sądu sprawował będzie wiceprezes M. van der Woude,
 - funkcje prezesów izb w składzie pięciu i trzech sędziów sprawować będą prezesi izb I. Pelikánová, M. Prek, S. Frimodt Nielsen, H. Kanninen, D. Gratsias, G. Berardis, V. Tomljenović, A.M. Collins i S. Gervasoni,
 - decyzja w sprawie przydziału sędziów do izb w brzmieniu zmienionym ostatnio decyzją z dnia 20 marca 2019 r. (Dz.U. 2019, C 139, s. 2), decyzje z dnia 13 lipca 2016 r. o składzie wielkiej izby i sposobie wyznaczania sędziego w celu zastąpienia sędziego, do którego odnosi się przeszkoda w wykonywaniu obowiązków (Dz.U. 2016, C 296, s. 2) oraz decyzja z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie kryteriów przydzielania spraw do izb (JO 2016, C 296, s. 2) będą nadal mieć zastosowanie.
-

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 września 2018 r. w sprawie T-623/16, Volkswagen AG/EUIPO, wniesione w dniu 29 listopada 2018 r. przez Volkswagen AG

(Sprawa C-744/18 P)

(2019/C 238/03)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszący odwołanie: Volkswagen AG (przedstawiciele: adwokaci F. Thiering i L. Steidle)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 21 maja 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (siódma izba) w części odrzucił odwołanie jako niedopuszczalne, a w części oddalił je jako bezzasadne, oraz obciążył stronę skarżącą kosztami postępowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 października 2018 r. w sprawie T-634/17, Pint/Komisja, wniesione w dniu 8 grudnia 2018 r. przez Anikó Pint

(Sprawa C-770/18 P)

(2019/C 238/04)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnosząca odwołanie: Anikó Pint (przedstawiciel: adwokat D. Lázár)

Inne strony postępowania: Komisja Europejska, Węgry

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) postanowieniem z dnia 21 maja 2019 r. oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i orzekł, że wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 8 listopada 2018 r. w sprawie T-874/16, RA/Trybunał Obrachunkowy, wniesione w dniu 11 stycznia 2019 r. przez Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej

(Sprawa C-27/19 P)

(2019/C 238/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. von Bardeleben, C. Lesauvage, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: RA

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2019 r. Trybunał (dziewiąta izba) wykreślił sprawę z rejestru Trybunału.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 10 stycznia 2019 r. w sprawie T-832/17, achtung! GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), wniesione w dniu 7 marca przez achtung! GmbH

(Sprawa C-214/19 P)

(2019/C 238/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: achtung! GmbH (przedstawiciele: G.J. Seelig, D. Bischof, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 10 stycznia 2019 r. w sprawie T-832/17;
- uwzględnienie żądań nr 1 i 3 przedstawionych w skardze z dnia 22 grudnia 2017 r. w pierwszej instancji;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi trzy następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy dotyczy błędnej pod względem prawnym oceny charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego „achtung!” (słownego i graficznego) na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 ⁽¹⁾. W zaskarżonym wyroku Sąd błędnie pod względem prawnym przyjął, że oznaczenie jest pozbawione jakiegokolwiek charakteru odróżniającego, gdy oznaczenie to w jednym z jego możliwych znaczeń może być postrzegane jako przesłanie reklamowe. Poza tym Sąd przeprowadził ocenę charakteru odróżniającego nie w odniesieniu do zgłoszonego oznaczenia „achtung!”, lecz pojęcia „Achtung”. Przy ocenie charakteru odróżniającego Sąd ponadto oparł się na nietrafnym stanie faktycznym, nie przeprowadziwszy postępowania dowodowego w odniesieniu do kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia sporu.

Zarzut drugi odnosi się także do błędnej pod względem prawnym oceny charakteru odróżniającego na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001. W zakwestionowanym orzeczeniu Sąd przyjął błędnie pod względem prawnym, że okoliczność, iż towary i usługi nadają się do tego, by być „przedmiotem przesłań reklamowych”, stanowi odpowiednią wspólną cechę uzasadniającą całościowe zanegowanie charakteru odróżniającego dla wszystkich towarów i usług objętych zgłoszeniem.

Zarzut trzeci odnosi się do naruszenia zasad równego traktowania i dobrej administracji. Sąd błędnie pod względem prawnym zaniechał sprawdzenia, czy Izba Odwoławcza w wystarczającej mierze wzięła pod uwagę mające znaczenie wcześniejsze rejestracje wnoszącej odwołanie i czy sprawdziła przy podejmowaniu decyzji, czy rozstrzygnięcie winno brzmieć podobnie. Zupełny brak uwzględnienia wcześniejszych identycznych rejestracji w EUIPO stanowi naruszenie prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 2 de Ourense (Hiszpania) w dniu 20 marca 2019 r. — FA/Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-240/19)

(2019/C 238/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Ourense.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FA.

Druga strona postępowania: Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS).

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku, gdy przepis prawa krajowego, taki jak art. 2 ust. 2 lit. a) Orden TAS 2865/2003, wymaga wyrejestrowania z systemu ubezpieczenia społecznego w związku z ustaniem stosunku pracy w celu objęcia ubezpieczeniem dobrowolnym lub fakultatywnym kontynuowanym, wyrejestrowanie to powinno nastąpić w hiszpańskim systemie ubezpieczenia społecznego, czy też przeciwnie, zgodnie z zasadą uwzględnienia podobnych okoliczności określoną w art. 5 lit. b) rozporządzenia 883/2004 ⁽¹⁾ właściwa instytucja hiszpańska musi uwzględnić wyrejestrowanie z podobnego systemu ubezpieczenia społecznego innego państwa członkowskiego, jak gdyby miało ono miejsce w Hiszpanii?

- 2) Czy w przypadku, gdy przepis prawa krajowego, taki jak art. 3 ust. 3 Orden TAS 2865/2003, wymaga wykazania okresów składkowych w celu objęcia ubezpieczeniem dobrowolnym lub fakultatywnym kontynuowanym, jest konieczne, by zainteresowany podlegał w przeszłości ustawodawstwu hiszpańskiemu, czy też zgodnie z art. 6 rozporządzenia 883/2004 właściwa instytucja hiszpańska musi uwzględnić okresy składkowe spełnione na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego, jak gdyby były to składki spełnione w Hiszpanii?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 7 de Orense (Hiszpania) w dniu 29 marca 2019 r. — UP/Banco Pastor S.A.U.

(Sprawa C-268/19)

(2019/C 238/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Orense

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UP

Strona pozwana: Banco Pastor S.A.U.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy niewiążący skutek, o którym mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ważności umowy zmieniającej nieuczciwy warunek umowy zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą w sytuacji, gdy (a) nieuczciwy warunek umowny w chwili zawierania tej umowy nie został uznany za nieistniejący, jego nieważność nie została stwierdzona, a konsument nie został poinformowany o możliwości ewentualnego stwierdzenia nieuczciwego charakteru tego warunku oraz gdy (b) umowa zmieniająca nie ma charakteru ugody? Czy w takiej sytuacji dla ważności tej umowy ma znaczenie, że konsument negocjował treść zmiany?
- 2) Czy art. 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunek ustanowiony w umowie pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą, mającej na celu zmianę wcześniejszego nieuczciwego warunku wymaga, aby można go było uznać za przejrzysty, by konsument został poinformowany w chwili zawarcia umowy zmieniającej o nieuczciwym charakterze pierwotnego warunku umownego lub, w stosownym przypadku, o możliwości stwierdzenia tego nieuczciwego charakteru? Czy w tym kontekście okoliczność, że nowy warunek umowny został wynegocjowany indywidualnie wyklucza w każdym przypadku kontrolę jego nieuczciwości?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 29 marca 2019 r. — Banca B. SA/A.A.A.

(Sprawa C-269/19)

(2019/C 238/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Banca B. SA

Druga strona postępowania: A.A.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w następstwie stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku określającego mechanizm ustalania zmiennej stopy procentowej za pomocą wzoru „stałej marży i odsetek referencyjnych stosowanych przez bank w oparciu o nieprzejrzyste kryteria”, w ramach umowy kredytu o stałej stopie procentowej ograniczonej do pierwszego roku i zmiennej stopie procentowej na kolejne lata, zgodnie ze wspomnianym wzorem, zezwala on sądowi krajowemu na dostosowanie umowy poprzez ustanowienie sposobu obliczania odsetek zmiennych na podstawie przejrzystych wskaźników referencyjnych (LIBOR/EURIBOR) i stałej marży banku, w świetle faktycznych elementów zawartych w umowie kredytu, celem zapewnienia lepszej ochrony konsumenta?
- 2) W przypadku, gdy odpowiedź na to pytanie jest przecząca, to czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/WG należy interpretować w ten sposób, że w następstwie stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku takiego jak warunek uprzednio wskazany zezwala on sądowi krajowemu na zastosowanie na drodze sądowej stałej stopy procentowej poprzez odniesienie do stałej marży ustalonej na drugi rok realizacji umowy lub do stałej stopy procentowej z pierwszego roku?
- 3) W przypadku, gdy odpowiedź na to pytanie jest przecząca, to czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG i zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że w następstwie stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku takiego jak warunek uprzednio wskazany uniemożliwiają one sądowi krajowemu skierowania stron do negocjacji w celu ustalenia nowej stopy procentowej, bez wskazywania parametrów referencyjnych?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie, jakie są możliwe środki zaradcze w celu zagwarantowania ochrony konsumenta zgodnie z przepisami art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 4 kwietnia 2019 r. — EUflight.de GmbH/TUIfly GmbH

(Sprawa C-283/19)

(2019/C 238/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EUflight.de GmbH

Strona przeciwna: TUIfly GmbH

Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 23 maja 2019 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 12 lutego 2019 r. w sprawie T-201/17, Printeos/Komisja, wniesione w dniu 11 kwietnia 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-301/19 P)

(2019/C 238/11)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Dinthilac, P. Rossi i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Printeos, S.A.

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 12 lutego 2019 r. w sprawie T-201/17, Printeos/Komisja Europejska;
- wydając rozstrzygnięcie co do istoty,
- oddalenie w całości jako bezzasadnego żądania w przedmiocie odszkodowania wniesionego na podstawie art. 266 akapit drugi TFUE oraz na podstawie art. 268 i 340 TFUE, jak również art. 41 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

- oddalenie jako bezzasadnego zarzutu nieważności art. 90 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 1268/2012 ⁽¹⁾;
- uznanie za niedopuszczalne czy też, tytułem ewentualnym, za bezzasadne żądanie stwierdzenia nieważności pisma z dnia 26 stycznia 2017 r.;
- obciążenie spółki Printeos S.A. kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że Sąd dopuścił się w zaskarżonym wyroku naruszenia prawa odnośnie do następujących kwestii:

- zarzut pierwszy: Sąd naruszył przysługujące Komisji prawo do obrony i uchybił zasadom proceduralnym, z naruszeniem zasady *ne ultra petita*, ze względu na to, że w nieuzasadniony sposób zmienił przedmiot i istotę sporu, po wezwaniu skarżącej do zmiany w trakcie rozprawy kwalifikacji prawnej interesów, na które powoływała się ona w swej początkowej skardze;
- zarzut drugi: Sąd dokonał błędnej wykładni art. 266 TFUE, stwierdzając, że przepis ten nakłada na Komisję w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji nakładającej grzywnę lub inną karę pieniężną bezwarunkowy wymóg wypłaty odsetek za zwłokę ze skutkiem wstecznym, počawszy od daty dokonania tymczasowej płatności;
- zarzut trzeci: Sąd dopuścił się naruszenia prawa, dokonując wykładni art. 266 TFUE w świetle wyroków IPK ⁽²⁾, Corus ⁽³⁾ i postanowienia Holcim ⁽⁴⁾, nie biorąc pod uwagę nowych ram prawnych mających zastosowanie do kar nakładanych w dziedzinie konkurencji;
- zarzut czwarty: Sąd dopuścił się naruszenia prawa, twierdząc, że ustanowione w orzecznictwie wymogi dotyczące dochodzenia należności na zasadzie odpowiedzialności pozaumownej zostały w rozpatrywanym przezeń przypadku spełnione;
- zarzut piąty: Sąd naruszył zasady legalności i pewności prawa, nie stosując w rozpatrywanym przezeń przypadku art. 90 rozporządzenia delegowanego nr 1286/2012 pomimo ostatecznego charakteru wydanego uprzednio rozstrzygnięcia, które to właśnie przewidywało.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2012, L 362, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 12 lutego 2015 r., Komisja/IPK International (C-366/13 P, EU:C:2014:2170).

⁽³⁾ Wyrok z dnia 10 października 2001 r., Corus/Komisja (T-171/99, EU:T:2001:249).

⁽⁴⁾ Postanowienie z dnia 4 maja 2005 r., Holcim/Komisja (T-86/03, EU:T:2005:157).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — Staatssecretaris van Financiën, druga strona
postępowania kasacyjnego: Exter BV**

(Sprawa C-330/19)

(2019/C 238/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania kasacyjnego: Exter BV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 121 ust. 1 wspólnotowego kodeksu celnego ⁽¹⁾ oznacza, że preferencyjny środek taryfowy, do zastosowania którego kwalifikowały się towary przywożone w momencie objęcia procedurą uszlachetniania czynnego w systemie zawieszki, może być również stosowany przy ustalaniu wysokości długu celnego, który powstaje w momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów, w stanie przetworzonym bądź nie, jeżeli ten sam środek taryfowy w momencie przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu był zawieszony?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2019 r. — Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-347/19)

(2019/C 238/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Talabér-Ritz i S. Pardo Quintillán, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, że nie przyjmując krajowych przepisów dotyczących zamontowania urządzeń do pomiaru indywidualnego zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody w budynkach, zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE ⁽¹⁾, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na tym państwie na mocy wspomnianych wyżej przepisów dyrektywy 2012/27/UE;

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że Królestwo Hiszpanii nie przyjęło przepisów krajowych dotyczących zamontowania urządzeń do pomiaru indywidualnego zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody w budynkach, zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 315, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 26 lutego 2019 r. w sprawie T-865/16, Fútbol Club Barcelona/Komisja, wniesione w dniu 6 maja 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-362/19 P)

(2019/C 238/14)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Němečková, B. Stromsky i G. Luengo, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Fútbol Club Barcelona i Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd w swej wykładni art. 107 ust. 1 TFUE dopuścił się naruszenia prawa, w szczególności odnośnie do pojęcia korzyści przysparzanej przez pomoc państwa oraz spoczywającego na Komisji obowiązku dokonania oceny tego, czy korzyść taka została przysporzona. Jedyny zarzut odwołania dzieli się na dwie części, z których każda dotyczy innego rodzaju naruszenia:

- w pierwszej kolejności Komisja jest zdania, że Sąd dopuścił się błędu, stwierdzając, iż badanie przeprowadzane w celu ustalenia, czy szczególny system podatkowy przysparza korzyści swym beneficjentom, wymaga nie tylko przeprowadzenia analizy ustalonych i nieodłącznie związanych z badanym systemem kryteriów, które mogą stawiać tych beneficjentów w sytuacji bardziej korzystnej niż ta, w której znajdują się przedsiębiorstwa objęte systemem ogólnym, lecz również, że w ramach tej oceny należy też przeprowadzić analizę niepowiązanych z tym systemem niekorzystnych czynników, które podlegają zmianom w poszczególnych latach podatkowych, nawet jeśli te niekorzystne czynniki występują w sposób przypadkowy i nie są w stanie systematycznie neutralizować przysparzanej korzyści, i ponadto, nie można ich przewidzieć w przeprowadzanej ex ante analizie tego systemu;
- w drugiej kolejności, przyjmując za podstawę tę błędną ocenę pojęcia korzyści, Sąd dokonał też błędnej wykładni obowiązku staranności spoczywającego na Komisji w ramach przeprowadzanego badania istnienia systemu pomocowego i dopuścił się naruszenia prawa odnośnie do spoczywającego na tej instytucji ciężaru dowodu polegającego na wykazaniu istnienia korzyści w tym przypadku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ústavný súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 14 maja 2019 r. — Prezydent Slovenskej republiky

(Sprawa C-378/19)

(2019/C 238/15)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Ústavný súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Prezydent Slovenskej republiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 35 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE ⁽¹⁾ z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE, w szczególności w świetle motywu 33 tej dyrektywy, można interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się temu, aby w państwie członkowskim, w ramach zmiany krajowego przepisu transponującego tę dyrektywę, uprawnienie do powoływania i odwoływania prezesa urzędu regulacyjnego zostało odebrane prezydentowi Republiki wybranemu bezpośrednio przez obywateli i przyznane rządowi, przez co przywrócona została sytuacja prawna istniejąca przed transpozycją wskazanej dyrektywy?
- 2) Czy art. 35 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE, w szczególności w świetle motywu 34 tej dyrektywy, można interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się takiej normie krajowej, która w celu zapewnienia ochrony interesu publicznego umożliwia ministerstwu uczestnictwo w postępowaniu taryfowym przed organem regulacyjnym?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 211, s. 55.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 12 marca 2019 r. w sprawie T-26/18, Francja/Komisja, wniesione w dniu 23 maja 2019 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-404/19 P)

(2019/C 238/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas, A.L. Desjonquères, C. Mosser, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Częściowe uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 marca 2019 r. w sprawie T-26/18, Francja/Komisja;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności części decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/2014 z dnia 8 listopada 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nakłada ona na Francję korekty ryczałtowe w wysokości 100 % z powodu braków w systemie kontroli pomocy obszarowej w Górnej Korsyce.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd francuski wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w której oddała jego skargę w odniesieniu do części spornej decyzji, która dotyczy „Systemu kontroli z poważnymi brakami, Korsyka” za lata 2013 i 2014 i nakłada korektę ryczałtową w wysokości 100 % z powodu niedociągnięć w systemie kontroli pomocy obszarowej w Górnej Korsyce.

W uzasadnieniu odwołania rząd francuski przywołuje jeden zarzut dotyczący naruszenia prawa. Sąd oparł się na błędnej wykładni warunków przewidzianych w pkt 3.2.5 wytycznych z 2015 r. dla ustalenia stawki korekty wynoszącej więcej niż 25 %. Sąd pomylił dowody, które należy przedstawić w przypadku, gdy przyznanie pomocy jest pozbawione jakiegokolwiek podstawy prawnej lub narusza przepisy prawa Unii, oraz w przypadku, gdy braki w systemie kontroli są wystarczająco poważne, aby pozwolić na przypuszczenie, że pomoc jest przyznawana z naruszeniem prawa Unii. Sąd orzekł więc błędnie, że wykluczenie całości wydatków z finansowania Unii i korekta ryczałtowa w wysokości 100 % były uzasadnione.

(¹) Dz.U. 2017, L 292, s. 61.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 19 marca 2019 r. w sprawach połączonych T-98/16, T-196/16 i T-198/16, Włochy i in./Komisja, wniesione w dniu 29 maja 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-425/19 P)

(2019/C 238/17)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Stancanelli, L. Flynn, A. Bouchagiar, D. Recchia, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Włoska, Banca Popolare di Bari Società Cooperativa per Azioni, Fondo interbancario di tutela dei depositi, Banca d'Italia

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 19 marca 2019, w sprawach połączonych

T-98/16, Republika Włoska/Komisja Europejska,

T-196/16, Banca Popolare di Bari S.C.p.A./Komisja Europejska

T-198/16, Fondo interbancario di tutela dei depositi/Komisja Europejska

— Oddalenie skarg w pierwszej instancji w zakresie, w jakim kwestionują one, że sporna decyzja wykazuje spełnienie przesłanek przypisania państwu rozpatrywanych środków i ich finansowania przy użyciu zasobów państwowych;

— Odesłanie sprawy do Sądu celem rozpatrzenia pozostałych zarzutów skargi w pierwszej instancji;

— rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym wyrokiem Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji z powodu tego, że „Komisja nie udowodniła w sposób wymagany prawem zaangażowania włoskich władz publicznych w przyjęcie spornego środka ani tym samym możliwości przypisania tego środka państwu w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE” i „Komisja nie wykazała w wystarczający sposób w zaskarżonej decyzji, że omawiane zasoby były kontrolowane przez włoskie władze publiczne, a zatem że pozostawały w dyspozycji tych ostatnich”.

Komisja uważa, że zaskarżony wyrok jest oparty na błędnych rozważaniach prawnych i wypaczeniu okoliczności faktycznych, które podważają w sposób nieodwracalny ważność przyjętych w nim wniosków i jego sentencji. Komisja podnosi dwa zarzuty odwołania:

— w pierwszej kolejności Komisja uważa, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE z dwóch powodów:

Sąd dopuścił się błędu w zakresie ciężaru dowodu, który spoczywa na Komisji w celu wykazania występowania zasobów państwowych i przesłanek możliwości przypisania zachowania, wymagając, by Komisja pozytywnie wykazała istnienie we wszystkich fazach postępowania, które doprowadziły do przyjęcia rozpatrywanych środków, dominującego wpływu władz publicznych na podmiot, który udziela pomocy, tylko z tego powodu, że ten ostatni jest podmiotem prywatnym;

Sąd dopuścił się błędu w zakresie ciężaru dowodu, który spoczywa na Komisji w celu wykazania występowania zasobów państwowych i przesłanek możliwości przypisania zachowania, dokonując analizy i oceny poszlak przedstawionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji w sposób fragmentaryczny, nie biorąc pod uwagę ich całości oraz szerszego kontekstu, którym są objęte.

— w drugiej kolejności zdaniem Komisji ustalenia Sądu są ponadto dotknięte poważnymi nieścisłościami merytorycznymi dotyczącymi okoliczności faktycznych i interpretacji właściwego prawa włoskiego, wynikającymi w sposób oczywisty z akt sprawy.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Remag Metallhandel i Jaschinsky/Komisja

(Sprawa T-631/16) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Antydumping — Nacisk OLAF na państwa członkowskie w celu odzyskania cel antydumpingowych dotyczących wszelkich przywozów metalu krzemowego pochodzącego z Tajwanu bez dowodu, że ów metal krzemowy pochodzi z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 398/2004 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 467/2010 — Związek przyczynowy)

(2019/C 238/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Remag Metallhandel GmbH (Steyr, Austria) i Werner Jaschinsky (St. Ulrich bei Steyr, Austria) (przedstawiciel: adwokat M. Lux)

Strona przeciwna: Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Caeiros i A. Lewis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 268 TFUE, zmierzające do uzyskania odszkodowania za szkodę, którą skarżący ponieśli wedle ich twierdzeń ze względu na żądanie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych skierowane do organów celnych państw członkowskich w celu odzyskania cel antydumpingowych dotyczących przesyłek krzemu wywożonych z Tajwanu do Unii Europejskiej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Remag Metallhandel GmbH i Werner Jaschinsky zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 392 z 24.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Negru/EUIPO — Sky (SkyPrivate)

(Sprawa T-837/17) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SkyPrivate — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy SKY — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 238/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alexandru Negru (Iasi, Rumunia) (przedstawiciele: adwokaci, początkowo I.-M. Ilescu, następnie T. Protopopescu)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Sky Ltd, dawniej Sky plc (Isleworth, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: K. Saliger, solicitor, i P. Roberts, QC)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 października 2017 r. (sprawa R 349/2017-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Sky i A. Negru

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Alexandru Negru zostaje obciążony kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Sky Ltd w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 72 z 26.2.2018.

Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Dentsply De Trey/EUIPO — IDS (AQUAPRINT)

(Sprawa T-312/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowaniu w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego AQUAPRINT — Wcześniejsze krajowe słowne znaki towarowe AQUACEM oraz wcześniejsze krajowe niezarejestrowane znaki towarowe AQUACEM i AQUASIL — Względne podstawy odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Używanie w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001 — Powództwo oparte na bezprawnym używaniu nazwy (action for passing off) — Brak mylącego przedstawienia)

(2019/C 238/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dentsply De Trey GmbH (przedstawiciel: S. Clark, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: G. Sakalaite-Orlovskiene, J. Ivanauskas i H. O'Neill, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: IDS SpA (Savona, Włochy) (przedstawiciele: M. Andreolini i F. Andreolini, avocats)

Przedmiot

Odwołanie od decyzji Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 lutego 2018 r. (sprawa R 1438/2017-2), dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Dentsply De Trey a IDS.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dentsply De Trey GmbH pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2019 r. — J. García Carrión/EUIPO — Codorníu (JAUME CODORNÍU)

(Sprawa T-358/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego JAUME CODORNÍU — Wcześniejsze słowne, hiszpański i unijny, znaki towarowe JAUME SERRA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001 — Charakter odróżniający imienia i nazwiska)

(2019/C 238/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: J. García Carrión, SA (Jumilla, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Arsuaga Santos)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Crespo Carrillo i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Codorníu, SA (Esplugues de Llobregat, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceballos Rodríguez i M. Hernández Gásquez)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 kwietnia 2018 r. (sprawa R 451/2017-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między J. García Carrión a Codorníu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) J. García Carrión SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 276 z 6.8.2018.

Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Arçelik/EUIPO (MicroGarden)**(Sprawa T-364/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MicroGarden — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 238/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Arçelik AS (Stambuł, Turcja) (przedstawiciele: adwokaci A. Franke i E. Flach)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Śliwińska, S. Palmero Cabezas i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 kwietnia 2018 r. (sprawa R 163/2018-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego MicroGarden jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Arçelik AS zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 23 maja 2019 r. — Sintokogio/EUIPO (ProAssist)**(Sprawa T-439/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy ProAssist — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Artykuł 94 rozporządzenia 2017/1001 — Równość traktowania)

(2019/C 238/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sintokogio Ltd (Nagoya, Japonia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci V. Dalichau, S. Kirschstein-Freund i B. Breiting, następnie adwokaci S. Kirschstein-Freund i B. Breiting)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas i H. O'Neill, pełnomocnicy).

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 maja 2018 r. (sprawa R 2341/2017-2), dotyczącą rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską słownego znaku towarowego ProAssist.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Sintokogio Ltd pokrywa koszty postępowania.*

(¹) Dz.U. C 328 z 17.9.2018.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Al Zoubi/Rada

(Sprawa T-257/19)

(2019/C 238/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Khaldoun Al Zoubi (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. (¹), w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. (²), w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do skarżącego, oraz
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że skarżący wspiera reżim syryjski i odnosi z niego korzyści, podczas gdy takie stwierdzenie jest w pełni bezzasadne.

2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że doszło do naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności, a środki przyjęte w zaskarżonych aktach będą miały takie skutki, że należy je uznać za nieproporcjonalne same w sobie. Konsekwencje ekonomiczne sankcji nałożonych na skarżącego będą katastrofalne i nieproporcjonalne w stosunku do celów, do osiągnięcia których zaskarżone akty mają dążyć.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności oraz prawa do zatrudnienia, zważywszy, że sporne środki poprzez naruszenie pierwszego protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności uniemożliwią spokojne korzystanie przez skarżącego z jego własności oraz wolności gospodarczej.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy. Zaskarżone akty zostały przyjęte z myślą o osiągnięciu celów innych niż cele w nich określone, a mianowicie zostały skierowane przeciwko samemu skarżącemu, zamiast przeciwko reżimowi, z powodów dla niego nieznanym, a zatem wspomniane akty obciążone są nadużyciem władzy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia ustanowionego w art. 296 akapit drugi TFUE obowiązku uzasadnienia. Uzasadnienie zaskarżonych aktów jest w rzeczywistości czysto formalne i prawdopodobnie nie zostało przemyślane przez stronę pozwaną.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. Skarżącemu nigdy nie umożliwiono przesłuchania przed zastosowaniem spornych środków ograniczających, a zatem nie mógł on w sposób należyty skorzystać z przysługującego mu prawa do obrony, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowanego w szczególności w art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja wykonawcza Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 181, 21.1.2019, s. 13).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 181, 21.1.2019, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Foz/Rada

(Sprawa T-258/19)

(2019/C 238/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samer Foz (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: adwokaci L. Cloquet oraz J. Buyle)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. (¹), w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. (²), w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do skarżącego, oraz
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że skarżący wspiera reżim syryjski i odnosi z niego korzyści, podczas gdy takie stwierdzenie jest w pełni bezzasadne.

2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że doszło do naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności, a środki przyjęte w zaskarżonych aktach będą miały takie skutki, że należy je uznać za nieproporcjonalne same w sobie. Konsekwencje ekonomiczne sankcji nałożonych na skarżącego będą katastrofalne i nieproporcjonalne w stosunku do celów, do osiągnięcia których zaskarżone akty mają dążyć.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności oraz prawa do zatrudnienia, zważywszy, że sporne środki poprzez naruszenie pierwszego protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności uniemożliwią spokojne korzystanie przez skarżącego z jego własności oraz wolności gospodarczej.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy. Zaskarżone akty zostały przyjęte z myślą o osiągnięciu celów innych niż cele w nich określone, a mianowicie zostały skierowane przeciwko samemu skarżącemu, zamiast przeciwko reżimowi, z powodów dla niego nieznanym, a zatem wspomniane akty obciążone są nadużyciem władzy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia ustanowionego w art. 296 akapit drugi TFUE obowiązku uzasadnienia. Uzasadnienie zaskarżonych aktów jest w rzeczywistości czysto formalne i prawdopodobnie nie zostało przemyślane przez stronę pozwaną.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. Skarżącemu nigdy nie umożliwiono przesłuchania przed zastosowaniem spornych środków ograniczających, a zatem nie mógł on w sposób należyty skorzystać z przysługującego mu prawa do obrony, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowanego w szczególności w art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja wykonawcza Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 181, 21.1.2019, s. 13).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 181, 21.1.2019, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Aman Dimashq/Rada

(Sprawa T-259/19)

(2019/C 238/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aman Dimashq JSC (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci L. Cloquet oraz J. Buyle)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. (¹), w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. (²), w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do skarżącego, oraz
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, że skarżący wspiera reżim syryjski i odnosi z niego korzyści, podczas gdy takie stwierdzenie jest w pełni bezzasadne.

2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że doszło do naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności, a środki przyjęte w zaskarżonych aktach będą miały takie skutki, że należy je uznać za nieproporcjonalne same w sobie. Konsekwencje ekonomiczne sankcji nałożonych na skarżącego będą katastrofalne i nieproporcjonalne w stosunku do celów, do osiągnięcia których zaskarżone akty mają dążyć.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności oraz prawa do zatrudnienia, zważywszy, że sporne środki poprzez naruszenie pierwszego protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności uniemożliwią spokojne korzystanie przez skarżącego z jego własności oraz wolności gospodarczej.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy. Zaskarżone akty zostały przyjęte z myślą o osiągnięciu celów innych niż cele w nich określone, a mianowicie zostały skierowane przeciwko samemu skarżącemu, zamiast przeciwko reżimowi, z powodów dla niego nieznanym, a zatem wspomniane akty obciążone są nadużyciem władzy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia ustanowionego w art. 296 akapit drugi TFUE obowiązku uzasadnienia. Uzasadnienie zaskarżonych aktów jest w rzeczywistości czysto formalne i prawdopodobnie nie zostało przemyślane przez stronę pozwaną.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. Skarżącemu nigdy nie umożliwiono przesłuchania przed zastosowaniem spornych środków ograniczających, a zatem nie mógł on w sposób należyty skorzystać z przysługującego mu prawa do obrony, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowanego w szczególności w art. 6 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja wykonawcza Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 13).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 18I, 21.1.2019, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2019 r. — Niemcy/ACER

(Sprawa T-283/19)

(2019/C 238/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i S. Eisenberg oraz M. Elspas, R. Bierwagen i G. Brucker, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

1. stwierdzenie nieważności art. 5 ust. 8 i 9 załącznika I oraz art. 5 ust. 8 i 9 załącznika II do decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r.;
2. stwierdzenie nieważności art. 10 ust. 4 zdanie drugie i ust. 5 oraz art. 16 ust. 2 zdanie drugie i ust. 3 lit. d) ppkt (vii) załącznika I oraz art. 17 ust. 3 lit. d) ppkt (vii) załącznika II do decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r.;
3. ewentualnie, jeżeli Sąd uzna, że przepisy załączników I i II, których nieważność należy stwierdzić zgodnie z pkt 1, są nierozdzielnie związane z innymi przepisami jej danego artykułu lub załącznika lub całej decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r., stwierdzenie nieważności odpowiednich artykułów, załączników lub decyzji jako całości;

4. ewentualnie, jeżeli Sądu uzna, że przepisy załączników I i II, których nieważność należy stwierdzić zgodnie z pkt 2, są nierozdzielnie związane z innymi przepisami jej danego artykułu lub załącznika lub całej decyzji pozwanej nr 02/2019 z dnia 21 lutego 2019 r., stwierdzenie nieważności odpowiednich artykułów, załączników lub decyzji jako całości; oraz
5. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Naruszenie art. 14-16 rozporządzenia w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej, które wkrótce wejdzie w życie, w związku z art. 13 ust. 2 TUE oraz ogólną zasadą pewności prawa.

Zarzut pierwszy dotyczy tego, że poprzez wyjaśnienie w art. 5 ust. 8 lit. b) i c) załączników I i II do decyzji nr 02/2019, co stanowi krytyczny element sieci, strona pozwana narusza podstawową strukturę art. 14-16 rozporządzenia w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej, obowiązującego od dnia 1 stycznia 2020 r. Artykuły 14-16 rozporządzenia w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej regulowałyby sposób uwzględniania ograniczeń w wewnętrznej sieci przy obliczaniu transgranicznych zdolności handlowych. Zgodnie z art. 16 ust. 8 rozporządzenia w sprawie wewnętrznego rynku energii elektrycznej niewzruszalnie domniemywa się, że nie występuje dyskryminacja w zakresie transgranicznych przepływów energii elektrycznej, jeżeli minimalna zdolność przesyłowa wynosząca 70 % danego elementu sieci jest udostępniana na potrzeby transgranicznego handlu elementami sieci wewnętrznej i transgranicznej. Zgodnie z art. 16 ust. 4 rozporządzenia w sprawie wewnętrznego rynku energii elektrycznej środki dotyczące redysponowania nie muszą być stosowane w przypadku przekroczenia minimalnej zdolności produkcyjnej. Ponadto, przy zachowaniu minimalnej zdolności przesyłowej, obszar przetargowy może być ponownie skonfigurowany jedynie za zgodą zainteresowanego państwa członkowskiego. Ponadto minimalna zdolność przesyłowa wynosząca 70 % zostałaaby wprowadzona jedynie w postaci stopniowej krzywej liniowej. Minimalna przepustowość wynosząca 70 % oraz krzywa liniowa uwzględniałyby fakt, że wprowadzenie sieci wewnętrznej wymagałoby czasu. Ta podstawowa struktura została odwrócona na mocy art. 5 ust. 8 lit. b) i c) załączników I i II do decyzji, ponieważ minimalna zdolność przesyłowa wynosząca 70 % mogłaby zostać zastosowana do elementów sieci wewnętrznej tylko wtedy, gdyby operator systemu przesyłowego był w stanie wykazać, że rekonfiguracja obszaru rynkowego lub większa zmiana wysyłki lub większa rozbudowa sieci byłaby mniej efektywna. Ponadto kryterium skuteczności zgodnie z art. 5 ust. 8 lit. c) załącznika I i II podważają minimalną zdolność przesyłową wynoszącą 70 %, ponieważ jest to praktycznie niemożliwe do osiągnięcia.

Wcześniejsze uwzględnienie środków pomocy związanej z aktywami zgodnie z art. 10 ust. 4 zdanie drugie, art. 10 ust. 5 i art. 16 ust. 2 zdanie drugie, art. 16 ust. 3 lit. d) pkt vii) załącznika I oraz art. 17 ust. 3 lit. d) pkt vii) załącznika II narusza art. 16 ust. 4 rozporządzenia w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej, zgodnie z którym maksymalna zdolność przesyłowa ma zostać udostępniona uczestnikom rynku.

2. Naruszenie rozporządzenia (WE) nr 714/2009 ⁽¹⁾.

W ramach zarzutu drugiego podnosi się, że decyzja w nieuzasadniony sposób ogranicza trzy istniejące wyjątki w zakresie uwzględnienia elementów sieci wewnętrznej zgodnie z pkt 1.7 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 714/2009, ponieważ przewiduje ona jedynie i nieprawidłowo wdraża kryterium efektywności.

3. Naruszenie rozporządzenia (UE) nr 2015/1222 ⁽²⁾.

W ramach zarzutu trzeciego podnosi się, że kryterium skuteczności przewidziane w art. 5 ust. 8 lit. c) załączników I i II do decyzji naruszają procedurę badania obszarów rynkowych zgodnie z art. 32 i nast. rozporządzenia (UE) nr 2015/1222 oraz wymóg uwzględnienia elementów sieci przy obliczaniu zdolności przesyłowej na mocy art. 29 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2015/1222.

4. Naruszenie zasady proporcjonalności

Zarzut czwarty dotyczy tego, że wyłączenie elementów sieci wewnętrznej opiera się na kryterium efektywności ustanowionym w art. 5 ust. 8 lit. c) załączników I i II decyzji stanowi naruszenie zasady proporcjonalności, ponieważ takie wyłączenie zagrażałoby bezpieczeństwu systemu i nie stanowiłoby najłagodniejszego środka.

5. Błędy formalne w zaskarżonej decyzji

W zarzucie piątym skarżąca podnosi, że decyzja narusza art. 2 i 4 rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385), ponieważ została opublikowana wyłącznie w języku angielskim. Narusza ona również obowiązek uzasadnienia oraz została wydana przez Agencję poza jej właściwością.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s.15)

(²) Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiające wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (Dz.U. L 197 z 25.7.2015, s. 24).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2019 r. — Wonder Line/EUIPO — De Longhi Benelux (KENWELL)

(Sprawa T-284/19)

(2019/C 238/28)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wonder Line, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Manresa Medina i J. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: De Longhi Benelux SA (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „KENWELL” — zgłoszenie nr 13 532 296.

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lutego 2019 r. w sprawie R 1351/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO i ewentualnych współpозwanych kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2019 r. — Achema i Lifosa/Komisja**(Sprawa T-300/19)**

(2019/C 238/29)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Achema AB (Janów, Litwa) i Lifosa AB (Kiejdany, Litwa) (przedstawiciele: adwokaci E. Righini i N. Solárová,)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 9209 final z dnia 8 stycznia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.45765 (2018/NN) — Litwa — Wsparcie dla elektrowni wytwarzających energię elektryczną ze źródeł odnawialnych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący niewszczęcia przez Komisję formalnego postępowania wyjaśniającego, pozbawiając w ten sposób skarżących ich praw procesowych przewidzianych w art. 108 ust. 2 TFUE.

- Skarżący utrzymują, że z wszystkich dowodów wynika, iż Komisja powinna była powziąć wątpliwości co do zgodności pomocy państwa i sposobu jej finansowania z rynkiem wewnętrznym i prawem Unii. W związku z tym Komisja powinna była wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające.
 - Skarżący powołują się na obszerny materiał dowodowy obejmujący czas trwania etapu przedzgłoszeniowego, nieproporcjonalny rozkład czasu między tym etapem a wstępnym postępowaniem wyjaśniającym, pozostałe okoliczności, w jakich została wydana sporna decyzja i nieprawidłowości znajdujące odzwierciedlenie w treści wspomnianej decyzji, która ich zdaniem jest niewystarczająco uzasadniona i obarczona poważnymi błędami w ocenie lub brakiem oceny. Czynniki te wskazują, że Komisja dokonała niedostatecznej analizy istotnych okoliczności i nie dysponowała pełnymi informacjami koniecznymi przed uznaniem pomocy państwa i sposobu jej finansowania za zgodne z rynkiem wewnętrznym i prawem Unii.
 - W szczególności skarżący podnoszą, że, po pierwsze, Komisja popełniła błąd w ocenie rzekomo niezależnego systemu odnawialnych źródeł energii i opłaty związanej z odnawialnymi źródłami energii, poprzez dokonanie błędnej wykładni litewskich ram prawnych i zastrzeżeń skarżących; po drugie, Komisja nie dokonała oceny pomocy inwestycyjnej przyznanej w odniesieniu do generatorów odnawialnych źródeł energii, a zatem dokonana przez nią analiza merytoryczna jest niepełna i niewystarczająca; po trzecie, Komisja popełniła błąd w ocenie zwolnień od opłaty na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE; po czwarte, dokonana przez Komisję ocena zgodności systemu odnawialnych źródeł energii z rynkiem wewnętrznym była niewystarczająca i błędna oraz, po piąte, ocena zgodności sposobu finansowania z prawem Unii jest błędna i niewystarczająca.
-

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2019 r. — Yanukovych/Rada**(Sprawa T-302/19)**

(2019/C 238/30)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Oleksandr Viktorovych Yanukovych (Sankt Petersburg, Rosja) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumentyNa poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów, które są w istocie identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-301/18, Yanukovych/Rada ⁽³⁾, lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 7).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. 2018, C 231, s. 48.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2019 r. — Yanukovych/Rada**(Sprawa T-303/19)**

(2019/C 238/31)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Viktor Feodorovych Yanukovych (Rostów nad Donem, Rosja) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/354 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/352 ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów, które są w istocie identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-300/18, Yanukovich/Rada ⁽³⁾, lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/354 z dnia 4 marca 2019 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 7).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/352 z dnia 4 marca 2019 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2019, L 64, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. 2018, C 231, s. 46.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2019 r. — BU/Komisja

(Sprawa T-316/19)

(2019/C 238/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: BU (przedstawiciel: adwokat E. Bonanni)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 2 sierpnia 2018 r.;
- zasądzenie od Komisji na jego rzecz kwoty 21 440 EURO;
- zasądzenie od Komisji na jego rzecz odsetek za zwłokę od dnia 23 stycznia 2017 r. do dnia faktycznej spłaty;
- zasądzenie na rzecz skarżącego odszkodowania za poniesioną szkodę w wysokości 500 000 EUR lub innej kwoty, która może zostać ustalona na zasadzie słuszności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Pomocniczo:

- nakazanie Komisji uznania, że sprawa wchodzi w zakres konkretnego przypadku opisanego w art. 10 przepisów (obowiązujących przed 2006 r.) i zwrotu żądanej kwoty głównej;

Alternatywnie:

- zobowiązanie Komisji do zasięgnięcia opinii komisji lekarskiej zgodnie z art. 20 i 22 wspólnych zasad (po 2006 r.).

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszej sprawie, który został już uznany za trwale i całkowicie niezdolnego do pracy z powodu choroby zawodowej, sprzeciwia się odmowie zastosowania przez organ powołujący art. 10 przepisów dotyczących ubezpieczenia od ryzyka wypadku i choroby zawodowej obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2006 r. w odniesieniu do zwrotu kosztów leczenia związanego z zamknięciem „otwartego ukąszenia”, które jest szkodliwe dla układu oddechowego skarżącego cierpiącego na chorobę zawodową.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi następujące zarzuty:

- 1) że sprawozdanie lekarza prowadzącego skarżącego oraz uzyskane wyniki nie pozostawiają wątpliwości co do pilności i konieczności leczenia skarżącego w rozumieniu art. 10 przepisów;
- 2) naruszenie zasad dobrej administracji ze względu na niekompletną dokumentację przekazaną biegłemu powoływanemu przez wyznaczonego lekarza zgodnie z art. 23, a także ze względu na dziwne nieetyczne zachowanie trzech lekarzy, którzy uczestniczyli na tym etapie, w tym odmowę uznania podstawowych funkcji nosowych, a w szczególności ochrony przed zakażeniem uszkodzonego układu oddechowego skarżącego, a tym samym odmowę uznania ulgi płynącej z zamknięcia otwartego ukąszenia;
- 3) odmowa zastosowania przez organ powołujący, w drodze analogii, art. 22 wspólnych zasad do skarżącego zamiast art. 23, który został uznany za nieznajdujący zastosowania, podczas gdy sam organ powołujący zwrócił się do prezesa Trybunału Sprawiedliwości o zastosowanie art. 22 do powołania „innego lekarza” z urzędu: odwołanie się do komisji lekarskiej zagwarantowałoby skarżącemu zarówno właściwe sformułowanie mandatu, jak i kompletność akt sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2019 r. — Maternus/EUIPO — adp Gauselmann (Jokers WILD Casino)

(Sprawa T-321/19)

(2019/C 238/33)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Maternus GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Zöbisch i R. Drozd)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: adp Gauselmann GmbH (Lübbecke, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Jokers WILD Casino w kolorach czarnym, czerwonym, żółtym i białym — unijny znak towarowy nr 9 515 321

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 lutego 2019 r. w sprawie R 803/2018-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2019 r. — Gerber/Parlament i Rada

(Sprawa T-326/19)

(2019/C 238/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Tibor Gerber (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: N. Amadei, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia 2019/474, w szczególności art. 1 ust. 1 i art. 2 zdanie drugie, orzekając o konsekwencji o nieskuteczności dyrektywy 2019/475, w zakresie w jakim jest ona funkcjonalnie związana z zaskarżonym rozporządzeniem;
- w oczekiwaniu na wynik postępowania, zwieszenie stosowania zaskarżonego rozporządzenia i dyrektywy 2019/475 do dnia wydania wyroku przez Sąd;
- w oczekiwaniu na wynik postępowania, orzeczenie o wstrzymaniu wykonania wszelkich środków wykonawczych zawartych w rozporządzeniu 2019/474 i dyrektywie 2019/475, w szczególności tych dotyczących rejestracji pojazdów, o których mowa w ustawie nr 132 z dnia 1 grudnia 2018 r. (ustawie zastępującej dekret z mocą ustawy nr 113 z dnia 4 października 2018 r.);

- dopuszczenie ewentualnych świadków, których strona skarżąca zastrzega sobie przedstawić w celu potwierdzenia okoliczności faktycznych opisanych w skardze;
- w każdym razie, obciążenie Rady Unii Europejskiej i Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu doprowadzenie do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/474 z dnia 19 marca 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 952/2013 ustanawiające unijny kodeks celny, w szczególności w części dotyczącej przepisów celnych obowiązujących w odniesieniu do gminy Campione d'Italia i wód terytorialnych jeziora Lugano (art. 1 ust. 1 i 2 zdanie drugie).

Na poparcie skargi, strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia aktu

- W tym zakresie podniesione zostało, że z naruszeniem art. 296 ust. 2 TFUE, zaskarżone rozporządzenie zawiera niepełne i sprzeczne uzasadnienie. W odniesieniu do objęcia gminy Campione unijnym systemem celnym stwierdzone zostało, że historyczne powody uzasadniające jej wyłączenie, takie jak izolacja i niekorzystna sytuacja gospodarcza nie mają już zastosowania. Jednakże izolacja gminy trwa nadal, a niekorzystna sytuacja gospodarcza nasiliła się z powodu ogłoszenia upadłości Casinò stanowiącego jedyne źródło dochodów gminy.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa międzynarodowego

- W tym zakresie podniesione zostało, że obowiązek poszanowania prawa międzynarodowego, zarówno wynikającego z umów jak i zwyczajów międzynarodowych wynika nie tylko z art. 3 ust. 5 TUE, ale też został wielokrotnie stwierdzony przez Trybunał. Jednakże, zaskarżone rozporządzenie (i związana z nią dyrektywa 2019/475) zmieniły reżim celny będący przedmiotem normy zwyczajowej wykształconej między Włochami z Szwajcarią i uznanej przez Unię, na mocy której gmina Campione objęta jest szwajcarskim reżimem celnym. W ten sposób naruszone zostało zobowiązanie międzynarodowe, które powinno być respektowane zgodnie z traktatem i orzecznictwem Trybunału.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw do swobodnego przepływu obywateli Unii

- W tym zakresie podniesione zostało, że zaskarżone rozporządzenie wywołuje skutki sprzeczne z prawem ustanowionym w art. 21 TFUE i art. 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Zastosowanie do gminy Campione reżimu celnego Unii w miejsce szwajcarskiego reżimu celnego oznacza, że przy wjeździe do i wyjeździe z Campione (drogą lądową i wodną) wprowadzona zostaje fizyczna bariera celna oraz ustanowione zostają odpowiednie kontrole osób i towarów, których celem jest zapewnienie stosowania unijnych i szwajcarskich przepisów.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL